

Sekošana Kristum

25 Lieli ļaužu pūļi Viņam sekoja, un, pagriezies pret tiem, Viņš sacīja:

26 "Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māšas un vēl arī pats savu dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis. 27 Un, kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis.

28 Kurš no jums, gribēdams celt torni, vispirms apsēdies neaprēķinās izdevumus, vai pietiks līdzekļu darba veikšanai, 29 lai tad, kad viņš pamatus ieliek un nespēj pabeigt, visi, kas to redz, nesāk zoboties,

30 sacīdami: šis cilvēks gan iesāka celt, bet nespēja pabeigt. 31 Vai arī, kurš ķēniņš, gribēdams doties karot ar citu ķēniņu, vispirms apsēdies neapdomās, vai viņš ar desmit tūkstošiem spēš stāties pretī tam, kas nāk virsū ar divdesmit tūkstošiem. 32 Bet, ja ne, viņš, kamēr tas vēl tālu, sūtīs vēstnešus, lai lūgtu mieru.

33 Tāpat neviens no jums, kas neatteiksies no visa, kas tam pieder, nevar būt Mans māceklis.

Lūk. 14: 25–33

Miļā draudze!

Palaikam starp kristiešiem izskan ilgas pēc jaunas garīgas atmodas, ka cilvēki masveidā atgriezīsies baznīcā un pievērsīsies Dievam. Vēsturē tas patiešām laiku pa laiku ir noticis, sākot ar Brāļu draudžu kustību Vidzemē un beidzot ar Atmodas laiku, kad baznīcas bija stāvgrūdām pilnas. Bet tagad viss ir atkal noplacis un esam piezemējušies realitātē, ikdienā.

Kad Jēzus ar Saviem mācekļiem devās uz Jeruzālemi, Viņam sekoja lieli ļaužu pūļi. Jēzus bija *topā*, cilvēki par Viņu runāja, uz Viņu tika liktas lielas cerības. Viens nāca, lai izlūgtos dziedināšanu, citam nebija ko ēst, cits atkal cerēja, ka Jēzus patrieks ienīsto romiešu okupantu varu. Būtu bijis vienkārši visus nokristīt, iekasēt biedru naudu un iet tālāk pie citiem ļaudīm. Tomēr Jēzus tā nedara. Viņš negaida šos cilvēkus ar atvērtām rokām, bet izsaka skarbus brīdinājuma vārdus. **"Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māšas un vēl arī pats savu dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis. 27 Un, kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis."**

Iedomājieties, kā tas būtu, ja pie manis atnāktu cilvēks, kas grib iesvētīties, un es viņam teiktu tāds vārdus: *"Mans draugs Varis man vakar stāstīja, ka pie viņa bija atbraukusi viena ģimene no Liepājas, kas vēlējās, lai viņš nokrista tiem bērniņu. Paši esot kristīti un iesvētīti Lutera baznīcā pirms dažiem gadiem, bet uz dievkalpojumiem viņi neejot, tikai Ziemassvētkos pirms diviem gadiem. Krustvecāki neesot ne kristīti, ne iesvētīti. Varis teica, ka viņiem būtu jāsatiekas, un jāpārrunā kristību nozīmi utt. Nē, tam viņiem neesot laika. Kad Varis pastāvēja uz savu, viņi dusmīgi aizbrauca prom."* Cilvēki iedomājas, ka var saņemt skaistu brīdi par naudu, pēc pasūtījuma, bez nekādām pūlēm, un piedevām būs garantēta Dieva svētība. Ja jau tik vienkāršas lietas nevar izdarīt, kur nu vēl izpildīt tādas prasības, kādas bija Jēzum!

Bet, vai nevarētu būt, ka mēs paši vēl īsti neesam sapratuši, uz ko esam parakstījušies, kad iestājāmie draudzē un iesvētībās apsoliņām būt par Jēzus sekotājiem? Šodienas vārdi tā liek domāt. Kāpēc lai man būtu jāienīst savs tēvs un māte, sieva, bērni, brāļi un māšas, un vēl vairāk, pašām sava dzīvība, lai sekotu Jēzum? Baznīca taču sevi visu laiku pozicionē kā ģimenes vērtību aizstāvi, kas atbalsta laulību un tikumību. Kā tas iet kopā?

Laikam jau neiet. Varbūt, ka Jēzus vārdi mūs aicina noņemt *rozā brilles* un paskatīties, kāda tad ir tā reālā ģimenes dzīve?

Tikai viens mazs cipars: "Analizējot 2001. gadā noslēgtās laulības, CSP pētnieki prognozē, ka pieskaitot 32,6 procentus pāru, kuri līdz 2016. gada 1. janvārim jau ir šķīrušies, no visiem 2001. gadā laulātajiem pāriem dzīves laikā izšķirsies gandrīz puse pāru."

Tātad katra otrā laulība tiek šķirta. Ļoti daudzi cilvēki vairs nespēj sadzīvot viens ar otru. Kā izteicās viena ģimenes pētniece: "Neviens nezina labāk par cilvēkiem ģimenē, kā ievainot otru. Zināšanas par otru ir tik lielas, dalītā vēsture tik spēcīga, atmiņas tik dziļas – visi kopā tie ir smagi ieroči mūsu krājumos, kurus mēs varam viens pret otru izmantot. Pēc statistikas varbūtība tikt noslepkavotam no kāda tuvinieka ir daudz lielāka nekā no svešinieka.

Kāds sakars tam ir ar sekošanu Jēzum? Varbūt tas, ka mūsu ģimenes lielā mērā ir pazaudējušas saikni ar Dievu, ka tās savā veidā ir kļuvušas bezdievīgas? Ja ģimenēs netiek kopīgi pielūgts Dievs, ja uz dievkalpojumi aiziet labi, ja reizi gadā Ziemassvētkos, tad nav jābrīnās, ka ienāk citi dievi mūsu sadzīvē - nauda un atkarības, personīgā labsajūta un izklaide. Tiklīdz iestājas pirmās krīzes, tad nav kur atsperties, cilvēkiem vairs nav pieturas punkta ārpus savām attiecībām, nav iemācīts saņemt piedošanu un pašam piedot.

Bez tam, uztaisot ģimeni par svēto govi, var slēpt visādas nebūšanas, melus un vardarbīgas attiecības. Bieži tas notiek neapzināti, ka mēs no saviem vecākiem paņemam līdzīgu ne tikai to labo, ko viņi ir devuši, bet arī daudz ko sliktu. Es kādreiz lasīju vienu grāmatu ar nosaukumu "Vecāku slepkavība", kuras autors apraksta, ka viņš, vēl ilgi pēc savas mātes nāves, sekoja viņas pavēlēm un neapzināti pakļāvās viņas gribai, tādējādi sabojājot savu dzīvi tagadnē. Jēzus aicinājums ienīst savu ģimeni ir provokācija, kas aizskar cilvēkus tāpēc, ka viņi aiz ģimenes piederības slēpj savu glēvumu, savtīgumu un pieķeršanos ieradumiem, nespējot pieņemt Dieva mīlestību.

Piedevām Jēzus saka, ka Viņa sekotājiem jābūt gataviem nest savu krustu. Šo vārdu mēs viegli varam pārprast. Jēzus ar to nedomā, ka mums ir jābūt gataviem nest kādu slimību, paciest kādu cilvēku, kas ir atkarīgs no alkohola vai ka jāsamierinās ar kādu netaisnību. Nē, Jēzus laikos krusta nešanu neizprata pārnestā nozīmē. Tā bija īstenība, ka romiešu vara sita savus pretiniekus krustā, lai salauztu okupētas tautas mugurkaulu. Jēzus saka, ka, Viņam sekojot, ir jābūt ar mieru atdot savu dzīvību un mirt krusta nāvē kā romiešu ienaidniekam. Viņš ar Saviem mācekļiem bija ceļā uz Jeruzālemi. Viņš zināja, kas Viņu tur sagaida un Viņš brīdināja Savus sekotājus, ka arī viņiem draud tas pats liktenis. Lai viņi padomā, uz ko viņi tur ielaižas, lai pēc tam Viņam nepārmestu, ka Viņš viņus nav brīdinājis.

Mēs kā kristieši vienmēr atkal varam nonākt situācijās, kurās mums ir jāizvēlas, kas mums ir svarīgāks: Kristus vai ģimene, Kristus vai sava dzīvība, Kristus vai sava labklājība. Piemēram, nacistu laikā arī liela daļa kristieši izvēlējās sekot Hitleram, nevis Jēzum. Vācu teologs Dītrihs Bonhēfers (*Dietrich Bonhoeffer*, 1906-1945), kurš pats nomira koncentrācijas nometnē, saprata, ka nepietiek ar to, ka esi kristīts, ka svētdienās ej uz dievkalpojumu, bet ka mums ir jāklausa Jēzus aicinājumam Viņam sekot.

Viņš rakstīja savā grāmatā "Sekošana": "Katrs ir aicināts viens. Katram ir jāseko vienam. Baidoties no vienas, cilvēcīga būtne meklē drošību cilvēkos un lietās, kas ir ap viņiem. ... Kristus vēlas padarīt cilvēcīgu būtni vientuļu. Kā indivīdi viņi lai neko citu neredz kā Viņu, kas viņus ir saucis."

Iesim arī mēs mācīties pie Jēzus, lai Viņš mūs vada mūsu ceļos un māca mūs Viņam aizvien vairāk uzticēties. Viss, ko es šodien runāju, būtu vistīrākais vājprāts, ja aizmirstam to, ka Kristus ir uzvarējis nāvi, ka Viņš ir dzīvs un spēcīgs mūsu vidū. Lai Viņa Gars ir ar mums. visiem! Āmen